

‘Ik ga straks niet opeens de diva

Drieduizend pubers streden zaterdag om twee hoofdrollen in de nieuwe Carry Sleefilm *Razend*. Sommigen doen het ‘voor de ervaring’, voor anderen komt hun droom beroemd te worden ineens wel heel dichtbij.

MARIANNE LAMERS

Het is dringen geblazen op de meisjes-wc in het Hermann Wesselink College in Amstelveen. Zo’n twintig meiden zijn druk in de weer met mascara, poeder en lipgloss. “Zal ik mijn haar vast of toch los doen?” vraagt er één met lang blond haar, terwijl ze uitdagerend in de spiegel kijkt. Een ander, diep decolleté en minirok, slaakt een diepe zucht: “Ik heb echt zúlk pluishaar.”

Een meisje met een glimmend bomberjack met bontkraag vraagt met zachte stem aan haar vriendinnen: “Heb je dat meisje van school al gezien? Die met die rode haren? Die doet ook mee.” Veelbetekenende blikken worden uitgewisseld. En dan: “O, ik moet echt *fucking* nodig, niet normaal.”

De zenuwen zijn er niet voor niets. De meiden in de wc hebben vandaag concurrentie van nog zo’n drieduizend jongens en meisjes in de leeftijd van dertien tot achttien jaar. Zij komen allemaal auditie doen voor de nieuwe film van *Razend*, naar het boek van Carry Slee, die in oktober in première zal gaan. Hoofdprijs voor de meiden is de rol van Roosmarijn, die van de jongens die van Sven – die op Roosmarijn verliefd is. Ook zijn nog zes bijrollen te vergeven.

In auditieruimte A – één van de 25 auditielokalen – beginnen Laura Cymbaluk (16) en Milo de Lyon (16) aan hun castingscène. Ze hebben geluk: regisseur Dave Schram (52), die al eerder bij de Carry Sleeverfilmingen *Timboektoe*, *Radeloos* en *Lover of loser* was betrokken, neemt hun scène op. En daar stapt zowaar Carry Slee op het laatste moment ook het lokaal binnen.

De scene gaat goed: hun hoge trilstemmen hebben Cymbaluk en De Lyon al snel onder controle en ze trekken zich niets aan van de twee beroemdheden, noch van het leger-tje camera’s, fotografen en extra belangstellenden dat op hun auditie is afgekomen. Schram geeft ze tips: “Neem de rust om de tekst te laten bezinken.” En: “Er zit venijn in deze tekst, die wil ik ook horen.” Na afloop krijgen ze een enthousiast applaus van Slee: “Mooi hoor.”

Ook van Schram krijgen ze een compliment: “Ontzettend leuk, goed gedaan jongens.” Of ze erbij zitten, kan hij hun nog niet vertellen. Dat horen ze eind februari pas.

Bij een auditie let hij altijd op een paar punten. De basis van alles is je tekst goed kennen: “Dat is tijdens de scène je enige houvast.” Geloven wat je speelt, nog zo één: “Dat bepaalt de geloofwaardigheid van de film. Alles komt straks op een doek van tien bij zes meter. Dat is zó genadeloos, dat moet goed zijn.”

Een interesse voor toneel is nog een pluspunt: “Als ze daar op school al mee bezig zijn, vind ik dat

een goed teken.” En de allerbelangrijkste tip voor de spelers: “Nooit denken dat je het niet kunt. Altijd denken: ik ben de beste. Die combinatie van ambitie en talent, dat zoeken we.”

Slee (61) is er vandaag vooral voor de gezelligheid: “We halen er elk jaar weer een paar talenten uit, dat is zo leuk om te zien. Gaite Jansen bijvoorbeeld speelde bij ons in *Lover of loser* en schittert nu in *Sony Boy*.” Over de selectie heeft ze vandaag nog niets te zeggen, dat gebeurt pas in het allerlaatste stadium, als regisseur en schrijver samen in Srees tuinhuis de kandidaten nog een keer op een gigantisch scherm voorbij laten komen. Waar dan op wordt gelet? “Ze hoeven niet mooi te zijn, maar wel leuk om naar te kijken. En open. Het is toch ook

een beetje die x-factor waar we naar op zoek zijn.”

Buiten de dames-wc staan vier meisjes tegen een dichte glazen deur aangeplakt, mobieltjes in de aanslag. Als aan de andere kant van het glas een jongen in de deuropening van één van de auditielokalen verschijnt, begint de kleinste van het stel te springen: “Aah, Tobias! Hij is het!” gilt ze. Als Marius Gottlieb, die Tobias speelt in *SpangaS*, de deur van het lokaal weer dichtdoet, zucht ze: “Oh, hij zwaaide. Ik val echt zó helemaal op hem, ik wil hem helemaal doodknuffelen.”

De vier meiden blijken uit Wageningen te komen. Maar één van hen doet mee: de veertienjarige Emma Hovden. De anderen, Lila IJsselmuiden (15), Nancy van Brakel (15) en Tobiasfan Sabba Farkenary (15), zijn er ter ondersteuning. Hovden denkt dat ze een goede kans maakt: “Ik ben best wel spontaan dus ik denk dat ik Roosmarijn heel goed kan doen.” En ze is er om nog een reden: “Ik wil heel graag beroemd worden. Ik heb altijd al het gevoel gehad dat ik iets moet bewijzen.”

Eén ding weet ze zeker: “Als ik beroemd word, dan wil ik wel mezelf blijven. Niet zo’n meisje dat ineens de diva gaat uithangen.” Haar vriendinnen knikken instemmend.

‘Ze hoeven niet mooi te zijn, wel leuk om naar te kijken’

Milo de Lyon (16), Breda

“Ik zag Carry Slee bij onze auditie naar binnen lopen en ik dacht: ojee, ojee, daar heb je Carry Slee. En toen begon ze ook nog tegen me te praten. Gelukkig kon ik me goed op de tekst concentreren. Ik heb veel voor de spiegel geoefend: je moet toch weten hoe je daar staat.”

Ik houd ervan op een podium te staan. Het moment dat de gordijnen opengaan en de lichten aanspringen, wauw. Dan voel ik een knal van binnen en dan ga ik er gewoon voor. Dan doen die zenuwen me niks meer.

Mijn moeder staat beneden op me te wachten. Ik kan tegen haar zeggen dat het goed is gegaan. Dat Dave en Carry er zelfs waren en dat ze heel enthousiast reageerden. Dat je bevestiging krijgt van deze mensen, dat is gewoon mooi.

Ik hoef niet per se bekend te worden. Het lijkt me wel gezellig hoor, dat mensen je op straat herkennen. Dan gaat toch een heel nieuwe wereld voor je open.”

Satu Ketellapper (18), Wolvega

“Ik hoef niet zo nodig beroemd te worden. Ik heb het al druk genoeg met mijn leven. Ik studeer mode en design en ben daarnaast druk met moderne *line dance*. Dus niet die plankentrappers, maar een moderne vorm ervan. Ik reis heel de wereld af, naar Engeland en Amerika. In Japan willen ze met me op de foto en vragen ze om mijn handtekening. Ik ben al vier keer wereldkampioen geworden. Nu zijn we bezig met het tekenen van contracten voor een Olympisch kampioenschap.”

Veel tijd om te oefenen had ik niet deze week. Ik ben kledster bij een voorstelling in de Stadsschouwburg in Leeuwarden waar Peter Heerschop, Erik van Muiswinkel en Ali B. ook meespelen. We hebben vanmorgen in de auto hiernaartoe nog even wat tekst doorgenomen, samen met mijn moeder en een collega van haar. Ik vind het niet erg als ik het niet word. Dan ben ik toch weer een ervaring rijker.”

Satu Ketellapper (18), Wolvega

Fleur Isabel (18), Steenwijk

“Ze noemen me op school niet voor niets een glamourpoe. Ik loop altijd in rokjes, op hakjes of met krullen in mijn haar. ‘Je moet gewoon met je kop op tv,’ zeggen mijn klasgenoten. Ik vind het niet erg dat ze het altijd over me hebben. Dat zijn die mensen uit het noorden, die zijn niks gewend. Die blijven toch altijd over je praten.”

Ik heb niet echt geoefend op mijn tekst. Ja, gisteren in de biebi nog even, maar toen kwam ik de *Linda* en de *Marie Claire* tegen en ben ik het vergeten. Vanmorgen had ik er ook niet echt de tijd meer voor: ik had de wekker om half acht gezet, maar ik schrok pas om negen uur wakker. Mijn bed lag zo lekker.

Bij de laatste auditie zat ik bij de laatste vijftig. Mijn acteren was goedgekeurd, maar ze zochten een heel dun anorexiameisje en dat ben ik niet. Ik hoop dat ik het nu wel word: het is een mooi opstapje om het wereldje binnen te komen. Als ik hier niet binnenkom, kap ik ermee en ga ik voor het zingen. Dan doe ik volgend jaar mee met *The Voice of Holland*.”